

॥ अध्याय ८ ॥

॥ अथ श्रीसाईसच्चरीत ॥ अध्याय ८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
 श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथाय नमः ॥ फाटल्या अध्यायांत जालें कथन ।
 कशे साई हिंदू वा मुसलमान । कितें ते शिरडीचें भाग्य गहन । स्थान स्वताचें जें बाबांचें ॥१॥ कशे
 बाबा सुरवातीक पोर । उपरांत जाले पिशे फकीर । कशी केली बाग सोबीत सुंदर । मूळचे पडींग
 सुवातेची ॥२॥ कसो काळांतरान मुखार । उबारलो वाडो त्याच जाग्यार । बाबांचो धोती पोती खंडयोग अपार ।
 केलें वर्णन त्या पराक्रमाचें ॥३॥ कूड आपली झरोवन । सोंसले कसले हाल बाबान । भक्तकैवारी ह्या साईरायान ।
 वर्णन करूं हांव कशें तांचें ॥४॥ आतां मनीस जल्माचें व्हडपण । आयकात साईचे भिक्षावृत्तीचें वर्णन । बायजाबायचें
 संतसेवन । अपरूप बाबांच्या जेवणाखाणाचें ॥५॥ तात्या म्हाळसापती बाबा मेळून । कशे न्हिदताले मशिदींत
 सांगातान । कशे खुशालचंदाच्या घरांत वचून । करताले राबितो श्रीसमर्थ ॥६॥ दीसपट्टो उदय दीसपट्टो अस्त ।
 वर्साचीं वर्सां गेलीं फुकट । अर्दी जीण घालयली न्हिदेंत । उरिल्लीय वचना सुखान ॥७॥ भुरगेपण घालयलें खेळांत ।
 तरणेपण सारलें मजेंत । फाटीक लागलीं जाणटेपणांत । दुयेंसां तरातरांचीं ॥८॥ जल्माक येवन खावप पियेवप ।
 स्वास उस्वास घेत रावप । जीण लांबचे लांब जगप । जिणें हें कसलें ह्या जल्माचें ॥९॥ परमार्थप्राप्ती हीच
 खरेपणाची । कर्तव्यपुर्ती मनीस जल्माची । नाजाल्यार सगले मोनजातीची । रीत जगपाची वायट कित्याक ॥१०॥
 तींय आपलें पोट भरतात । नव्या जिवांक जल्म दितात । थंय व्हडपण कसलें मनीसजल्मांत । सारकेपण जेन्ना

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥

११

EE||अध्याय ८||EE
कल्पनेचीच भिरांत ही 'दारूण । कानाक पसून लागचे आदीं कान । वतले प्राण हे अचकीत ॥२५॥ कोणाक खबर
दीस आनी रात । कितले येतात कितले वतात । 'मार्कडेयाचें आयुश्य जगतात । चुकना काळगती तांकांय ॥२६॥
अशे खीणयाळे मनीस कुडीक । कथावार्ताय पुण्यश्लोक । गेल्लो काळूच पडटा उपेगाक । व्यर्थ तो ताचे
बगर ॥२७॥ हाची खात्री जातकूच निश्चीत । हेंच जल्माक आयिल्ल्याचें हीत । पूण विस्वास हो ना बसत ।
अणभवा बगर कोणाकूच ॥२८॥ तरीय येवपाक हो अणभव । करचो पडटा अभ्यास 'विभव । शाश्वत सुखार्थी हो
जीव । वैभव ताणें हें मेळोवचें ॥२९॥ बायल भुरगीं ऐश्वर्य वित्त । धरतरेक दर्या रेवडायत । देवादयेन इतलें मेळून
लेगीत । रावता तो अतृप्त मनांत ॥३०॥ शाश्वत सूख आनी शांती । हीच मोख दवरून चितीं । आदीतत्वांत भगवंत
ही एक भक्ती । परमप्राप्तीदायक ॥३१॥ मांस रगत हाडां हांचो । केला जोडून सांगाडो कुडीचो । लटांबर प्रत्यक्ष
परमार्थाचो । आस ताची सोडात ॥३२॥ मानचो ताका फकत चाकर । बसोवं नाकात कसोच माथ्यार । लाडकायो
करूं नाकात निरंतर । करूं नाकात दार नरकाचें ॥३३॥ जगपा पुरतें जेवणखाण । तशेंच खिणा पुरतेंच पालन ।
वापरात अध्यात्मीक उन्नतीक लागून । जल्ममरण चुकोवपाक ॥३४॥ जल्ममरणांत ना अर्थ । खिणाखिणाक
विनाशाची भिरांत । कसलें खीणयाळें हाचें सूख । सदांच जो भुकेल्लो सुखाचो ॥३५॥ जोगूल जशें अचकीत
दिसता । पळयता म्हणसर नाच्च जाता । दर्यातलीं खीणभराचीं लहारां उफेता । पळयात करून विचार ॥३६॥ कूड
अपत्य स्त्री जन । नाशवंत सगलें जाणून पसून । आवयबापायक खांदो दिवन । वळखना जो आपले
आपणाक ॥३७॥ मेल्ल्या फाटल्यान खुशाल मरतात । जल्म-मरणाचे फेरे घुंवतात । पूण ते कसल्या लक्षणान
१. भिरांकूळ. २. दीर्घ आयुश्य. ३. ऐश्वर्य.

EE||श्रीसाईसच्चरीत||EE (१३)

एका फाटल्यान एक अभिनव । अगणीत अशे अणभव । अनेकांचे अनेक अपूर्व । सारांशान मुखार सांगतलों ॥१४५॥
हेमाड साईचरणांचेर शरण । फुडल्या अध्यायांत हेंच निरुपण । भक्तांक वचपाक गांवा कडेन । लागतालें आज्ञापन
बाबांचें ॥१४६॥ आज्ञा जातली तो तो वतलो । आज्ञा मेळनासली तो तो उरतलो । अपमान करपी त्रासांत पडटलो ।
कथन फुडल्या अध्यायांत हाचें ॥१४७॥ तशेंच साईचे भिक्षा वृत्तीचें धारण । गरज कसली तांकां खावपाची
भिक्षान्न । पंचसून असलें पापक्षालन । कथानिरुपण फुडल्या अध्यायांत ॥१४८॥ म्हणून आयकुप्यांच्या चरणांचेर
प्रार्थना । करतां नमळायेन खिणा खिणा । करपाक साईचरित्र श्रवणा । स्वताच्या कल्याणा खातीर ॥१४९॥
संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान ।
श्रीसाईसमर्थ अवतरण* नांवाचो हो आठवो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. कांडप, चूल, दळण, उदक भरप आनी शेण सारवण.

*टीप :- श्रीसाईनाथांच्या एका सद्भक्तान सुचयलां ते प्रमाण, 'श्रीसाईसमर्थ अवतरण' हो विशय चवथ्या अध्यायांत येवन गेला. त्या अध्यायांत "मनीस जल्माची महती, भिक्षा अन्न सेवन, बायजाबाईची भक्ती आनी तात्या -म्हाळसापती हांचें मशिदींत न्हिदप" हांचीं वर्णनां आसात. वाचप्यांनी तें लक्षांत घेवचें.

श्रीसाईसच्चरीत ॥ १०२